

# **СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЛЮБОВ С КЪРВАВИ СЪЛЗИ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Не знам дали ще можете да разчетете това, което пиша в момента. Моля да ме извините. Едва ли обаче и вие ще пишете по-добре с оковани в белезници ръце. На всичкото отгоре ужасно ми убиват и прангите на краката — явно глезените ми са подпухнали... или пък всеки момент ще се случи онова, от което се страхувам до смърт. Не знам дали теорията ми е вярна, но ако всичко е правилно, най-късно до един час ще разбере истината. Вярвам, че сметките ми са точни, така че най-вероятно един час ще ми стигне. Ще се опитам да ви разкажа всичко, понеже едва ли след това ще имам такава възможност. Ако съм прав, след като дойда на себе си, ще се самоубия. Един почитател навремето ми бе подарил истински старинен самурайски меч. Тези дни, когато... дойдох на себе си, го извадих от гардероба, старателно го почистих (беше взел да ръждясва на места) и го наточих. Сега лежи на масата до мен. Свестя ли се и открия ли, че отново съм направил същото, ще се самоубия. Твърдо съм решил. Нямам намерение да върша още глупости — и без това сторих достатъчно.

Котаракът ми започва да мяучи и да ме гледа нервно. Очите му са пламнали в червено. Явно усеща нещо нередно. Май трябва да побързам. Като че ли се поотплеснах.

Казвам се Съли Маркъс, на 31 години съм и си изкарвам хляба с музика. Каква девалвация на ценностите: да си принуден да продаваш вдъхновението си, за да не спиш по улиците и да не гладуваш. Понякога се чувствам като обикновена проститутка, само че вместо тялото си търгувам с душата си. Както и да е. Сигурен съм, че името нищо не ви говори, но ако ви кажа онова, измисленото, с което съм известен, със сигурност ще го знаете. По цял свят съм известен като Саймън. Сещате ли се — онзи със синтезатора, за чиито дискове всяка година се бъркате по някой-друг долар. От пет години започнах да продавам онова, което се ражда вътре в главата ми, и досега съм издал седем диска. Всъщност преди два дни завърших осмия. Ако се окажа прав обаче, на обложката името ми ще е оградено в черно каре.

Не че не обичам черното. Напротив — цялата ми къща (и отвътре, и отвън) е боядисана в черно. Дрехите ми, спалното ми бельо, кухненските прибори — всичко е черно. Навремето мислех да издавам всичките си дискове с черни обложки, но продуцентите не ми позволиха. Затова досега по тях нямаше нищо черно.

Котката ми също е черна (съмнявахте ли се?). А ако някой внимателно се вгледа в лицето ми, в момента, в който преодолее отвращението си от външния ми вид, ще забележи, че ирисът на очите ми също е черен, така че не може да се разбере къде свършва той и къде започва зеницата. Когато съм се раждал, майка ми е искала да ме умъртвят, за да не дава на този свят изрод. Сега, като се замисля, май по-добре да го беше сторила.

Трябва да побързам. Времето напредва.

Както и да е. Преди година и нещо се запознах със сегашната си приятелка. Дори си мисля, че при по-добро стечение на обстоятелствата досега да съм женен за нея. Не помня кога открих, че с нея имам почти телепатична връзка. Веднага усещах кога е болна, кога не е в настроение, кога е уморена или щастлива, дори да ни разделя стотици километри.

А също така и усещах кога ми изневерява.

По-полека, и дотам ще стигна. Та значи поне на пръв поглед бяхме щастливи. Бях готов да ѝ свалям звезди (и го правех). Чувствах се на седмото небе от любовта, която ме изпълваше. Сигурно и моите фенове са усетили това от последните ми два диска — бяха коренно различни от предишните. Понеже бях влюбен.

О, да, вестниците веднага лансираха тази теза. Появиха се множество Интернет-страници и форуми, посветени само на догадки и предположения в тази насока. Тъй като обаче единици знаеха кой всъщност се крие под името Саймън, никой досега не е успял да извади на бял свят връзката ми с Даяна.

И в един миг всичко рухна.

Още помня първия случай, когато тя ми изневери. Помня, че тогава седях в студиото си и дрънках нещо на синтезатора. Изведнъж върху очите ми сякаш падна кървавочервена пелена. Усетих някаква свръхестествена сила, която се разливаше по костите, сухожилията, мускулите, вените ми... Сякаш се бях нагълтал с поне три опаковки екстези. Опитах се да се отърся от това, но в един момент сякаш наистина дочух в съзнанието си глухият пукот, с който здравият ми разум се строши на две. Потънах в мъгла.

Когато се свестих, според часовника на стената бяха минали пет часа. Стоях прав в хола на къщата си. Дрехите ми висяха на парцали по

тялото ми. Чувствах тъпа болка в челюстите и в китките си... сякаш бях удушил някого и след това го бях разкъсал.

И, съдейки по кръвта по стените и по пода (за Бога, дори по тавана имаше кървави петна!), явно точно това бях направил.

Сигурно сте чели за това по кримистраниците на таблоидите. Наричаха убиеца на всеки един от изчезналите и след това открити разкъсани „Гризлото“. Находчиви репортери направиха пари и кариера, издирвайки случайни свидетели на някои от убийствата. Те охотно описваха пред диктофоните какво точно са видели: огромно чудовище, покрито с лъскава черна козина, с пламтящи в яркочервено (*кървавочервено*) очи, с огромни зъби и страховити нокти, което някак си свръхестествено тихо се промъквало под прикритието на нощта.

Което нямало нищо общо с човек.

О, знам — и аз отначало си помислих, че това не може да бъде. След осмата жертва обаче поярвах. Благодарение на странната ми връзка с Даяна веднага разбирах кога точно ми е невярна.

И тогава превъртах.

Не, всъщност терминът не е точен. Не знам с какви думи може да се опише това, което става с мен. На няколко пъти, когато знаех, че моята приятелка отива на среща с любовник, се опитвах да сложа видеокамера, за да разбера какво точно става. Когато се опомнях обаче, парчетата от корпуса ѝ се въргаляха в локвите кръв.

Опитвах се да се заключвам, да противодействам на тази страшна сила, да се оковам с белезници... Напразно. Ето и сега — по мен има най-малко десет килограма стомана, която обаче с нищо няма да ми помогне. Щом започна да... да се преобразявам, така да го кажем, нищо не е в състояние да ме спре.

Досега съм убил над двадесет души. Не, нека бъде точен... да, точно така, 27. Най-лошото е, че тези хора нямат никаква вина. Дори не я познават, по дяволите!

Омръзна ми. По едно време мислех, че съм се излекувал, но миналата седмица всичко започна отначало. Опитах се да поговоря деликатно с нея. Не ми повярва и реши, че всичко е въпрос на елементарна ревност. А аз не ревнувам и точно там е най-големият парадокс. В крайна сметка тя така или иначе винаги се връща при мен.

Но това в мен (или извън мен?) е по-силно.

Веригите наистина започват да ми отесняват. Сигурно любовникът ѝ вече е на вратата. Значи имам още около минута.

Затога ще се самоубия. Ако и днес стане същото, няма да имам сили да живея. С това писание признавам всичко. Ако искате, ме съдете. За себе си обаче аз съм невинен.

В новия ми диск (онзи, който ще излезе с черната рамка...) има една песен. Последната. Казва се „Любов с кървави сълзи“. Бих искал да помоля този, който ще ме погребее, да я пусне, докато слагат ковчега ми в земята. Дали ще е възможно? Много ще съм ви...

О, не.

©, 2001, Сибин Майналовски

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.